

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton. ~
~ Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
~ évre 14 korona. ~ Egyes szám ára 60 fillér. ~

~ Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium:
ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

A mi iskoláink.

Vajjon a mieink-e igazán?

Más esztendőben az iskolai évet bezáró ünnepeken úgy éreztük, hogy mi is azok közé a boldogok közé tartozunk, kiknek nem kell szánni elvesztett idejét. Más esztendőben nem szomorodtunk el arra a gondolatra, hogy az iskoláinkat esetleg át kell adnunk az államnak, sőt büszkéek valánk abban a tudatban, hogy ha ez áldozatot meg kell hoznunk, olyan áldozatot hozunk, melynek nagy értékű voltát sok nemzedéken át fogják magasztalni. Most meg bizony könyező szemekkel tekintünk vissza az év múlására; nem tudunk megnyugodni abban az eshetőségben, hogy iskoláinktól meg keljen válnunk s nem vagyunk bizonyosak, hogy egyetemes államosításnál a mi ajándékunk nem Danaok ajándéka lenne-é.

Eddig úgy állott előttünk, hogy az iskolák egyetemes államosítása — mert természetesen csak egyetemes államosítást fogadhattunk volna megnyugvással — a mi iskoláinkra lényeges változást nem fog okozni. Ugyanazon céloknak, ugyanazon eszményeknek szolgálatában maradnak akkor is a mi iskoláink, melyek hiszen dúzzadnak nemzeti önérzettől és színültig telvék vallásos és erkölcsi tartalommal. A legutóbbi hónapokban ellenben megdöbbenve kellett tapasztalnunk, hogy iskoláink, pontosabban az azokban működő tanáraink s tanítóink, nem kivétel nélkül védővárai a mi eszményeinknek, hogy könnyedén behódoltak a nemzetköziség és vallásellenesség áradatának, sőt közülök kerültek ki a szembenálló tábor vezérkarának leghatározottabb irányítói. Ha mi most kiadnók az iskoláinkat, ez világos beismerése volna annak, hogy a kezünkön tönkre ment iskolák erkölcsi regenerálásához nem érzünk magunkban elég erőt.

Pedig nekünk kötelességünk a kálvinista iskola régi jó hírnevét visszaállítani. Dicsőséges elődeink iránt becsületbeli tartozásunk az. Azt a

gyönyörű örökséget, melyet reánk hagytak, nem szabad megtépázva, becsvesztetten kiejteni a kezeink közül.

De az utóbbi idők szomorú tapasztalatai arra is megtanítottak, hogy ennek a drága örökségnek a fenntartására több gondot kell fordítanunk, mint amennyivel eddig voltunk. Nagyon is elbíztuk magunkat s azt hittük, hogy ha az iskola tanító személyzete jogi kötöttségben van az egyház irányában, akkor szükségkép kénytelen az egyház szellemének tenyésztője lenni. Láthattuk, hogy nem így van. Nem jogi, hanem lelki kapcsolat szükséges itt és ennek a lelki kapcsolatnak a létesítésére és erősítésére kell minden erőnkkel törekedni.

Ennek a módja, úgy hiszem, nem lehet más, mint visszatérni a régi kálvinista hagyományokhoz, melyeket etekintetben azzal lehet összefoglalni, hogy minden pályára a theologiai tanulmányok képesítenek. A mi tanítóink azóta gyűlölik a papot s a pap miatt az egész egyházat, mióta a mostani szerencsétlen tanítóképző rendszer van. S a mi papjaink azóta nézik le a tanítót, akivel annak előtte testvéri barátságban éltek, mióta a négy középiskolából (sőt négy polgári osztályból!) kihulladozott preparandistákból lesz a tanító.

Csakugyan képtelenség, hogy a tanító, aki egy falu lakosságának szellemi vezetője van hivatva lenni, olyan nyomorú fizetésen tengődjék, mint amilyet — csirkékkel és tojásokkal enyhítve — ennek előtte adtak neki. De az is képtelenség, hogy erre a nagyfontosságú és nagytekintélyt érdemlő állásra túlnyomó részben — tisztelet a kivételeknek — olyanok lépjenek, kik a negyedik középiskolai osztály befejeztével tanáraikkal egyetértően konstatálják magukról, hogy magasabb tanulmányokra képtelenek. A tanítói állás tekintélye megkívánná, hogy erre a pályára olyanok lépjenek, kik a főiskolai tanulmányokra jogosító képesítésnek — ez idő szerint érettségi vizsgálat — birtokában vannak. Ezek aztán a tanítóképzés-

hez szükséges tantárgyak mellett tanulhatnának egyes tudományszakokat együtt a theologusokkal, kikkel, — az életben leendő munkatársaikkal — már itt baráti viszonyba lépnének.

Még az is jobb volna, ha a középiskolai tanárokat is a végzett theologusok közül válogatnák, mint ahogy régente. Ne mondja nekem azt senki, hogy a modern idők kívánta szakszerűségnek esnék ez rovására. Régen igaz, csak végzett theologusok közül választották a tanárt, ám ezek közül a legkitünőbbeket szemelgették ki. Most igaz, szakszerűen képzik a tanárjelölteket, de e szakszerű képzés alá a leggyarlóbb materia kerülhet. Hiszen nincsen például még csak egy olyan óvórendszabály sem, hogy a tanárjelölt legalább abból a tárgyból, melyet a maga szakjának választott, az érettségi bizonyítványában legalább jó jegyet tudjon felmutatni. Gyarló, jelentéktelen új nevelésű szak-tanárok, kik keservesen végigvászorogtak a nyolc osztályon, nagy nehezen, a tanárok sok jóakarásával kaptak tiszta elégséges érettségi bizonyítványt, végig bukdácsoltak az alap- és szakvizsgákon, mindig csak azon járattva eszüket, hogy ezen az úton h un irabb lehet a IX. 3-hoz jutni, mint a jogi pályán s mindig csak azt számígtatva, hogy hány éves korukban jutnak a VI-ba el: *ezek* képviselik a modern, tudományosan képzett tanárságot — óh, nem *Dóczy* Imrét mondom, aki szintén csak theologus volt, hanem csak — az én egykori öreg, sohasem vizsgázott, soha semmiféle szakban szakszerűen nem vezetett, csak tehetségükkel s jellemükkel a többiek felé emelkedett tanáraimmal szemben?

De, persze, ha a theologusokat akarnók vezetővé állítani minden az egyházra nézve fontos pozícióban, reformálni kellene a theologusképzést is. Ebben a kérdésben aztán teljesen egyetértek a modernekekkel: itt feltétlenül el kell választani az államtól az egyházat. Az első perctől látni való volt, hogy a tudományegyetemen, mely a szabad kutatás elvére van alapítva, félszeg helyzete van a kétségkívül korlátokhoz kötött theológiának. Majd pedig mindjobban kiviláglott, hogy az állam és egyház ezen téren kézfogása az egyházra nézve sem kívánatos. Az egyetem sem fogja bánni, az egyház is örülhet, ha a hittudományi kar kivonul az egyetemről. Az egyház leendő szolgálóinak nevelését csak olyan egyénekre lehet bízni, akik magukat mindenestül az egyházhoz tartozóknak érzik. Azok a tudósok, akik az egyházat is érdeklő tudományszakok művelésében érdemeket szereznek, megtalálhatják helyüket úgyszólván az egyetemen. A bölésészet, történelem, különféle nyelvtudományok tudós munkásai részére igenis gondoskodni kell megfelelő egyetemi katedrákról. De az egy-

házi szolgálatra képzést nem kell függővé tenni az állami tanítás esetlegességeitől.

Nagy és mélyreható reformokra van szükség a közoktatás minden fokán, hogy a jövőnket biztosíthassuk. Aki azt hiszi, hogy elég mindent a forradalom előtti állapotokba visszavinni, alaposan téved s nem számol azzal a lehetőséggel, hogy az előbbi állapotokhoz visszatérés adandó alkalommal megint ugyanazokat a következményeket hozza, melyektől megszabadulásra mindnyájan törekszünk.

K. B.

Kortünetek.

Az iskolát idézte vádoltak padjára a napokban egy igazán nagyon tartalmas és nagyon szép beszéd. Az iskolát, mint amely hűtlen volt édes anyjához, az egyházhoz, sőt fundamentumához, a Jézus Krisztushoz is. A bűnbánatos gondolatok komoly szépségét emelte a megfelelő alkalom: az iskolai év ünnepélyes bezárása. Még sem hatott a beszéd a szívünk mélyéig, mert éreztük, hogy a kesergés szebb, mint amilyen igaz. Hiszen nem az iskola volt a bűnös, nem az iskola lett hűtlen egyházhoz, valláshoz, Istenhez. Sőt: *a tanítványok* örömmel és buzgón látogatták a tiltott időben is a vallásórákat. A jeles és igazán mélyen gondolkodó szónok egy kicsit olyan formán tett, mint mikor a fürdővízzel együtt a gyermeket is kiöntik. Pedig elég volna a tisztátalan vizet önteni ki.

Folettébb igaznak lenni sem való. Nem régiben volt alkalmunk látni ennek a keresztyén parancsnak az igazságát egy adott eset elbírálásánál. Mert megtörténhetik, amint megtörtént, hogy a szabályok szigorú és következetes alkalmazása olyan valakit juttat hátrányos helyzetbe, akit a rend meg nem tartásában nem rossz szándék, vagy épen önérdek vezérelt, hanem a súlyos terror okozta érthető izgalom. Hogy már most az ilyenek bűnhődnek nem egészen szabályos maguktartásáért, holott ugyanakkor olyanok, kik az egyház ellen önként, kényszerítés nélkül vétettek az egyház tekintélyébe burkolózva, díszelgnek. — ez nemcsak a keresztyén igazsággal, de még a zsványbecsülettel sem férne össze.

A vallástanítás eltiltása, amint az kiderült, nem is kormányrendekezésem, hanem csak a helyi tanítószakszervezet parancsán alapult. Voltak s vannak ugyanis községek, melyekben az iskolai vallástanítás a proletárdiktatura alatt sem szünetelt egy percig sem. Hogy az iskolai vallástanítás ellen ilyen szokatlan nagy eréllyel lépett fel a tanító-szakszervezet épen Debreczenben, ahol a szakszervezet tagjai közt sok a pap jellegű egyén s mindenesetre többség az egyházi szolgálatban álló: lehetetlen, hogy gondolkodóba ne ejszen. Ezeknek az egyházi szolgálóiban álló s mégis egyházellenes tanítószemélyeknek vagy nevelésében, vagy az alkalmazásuk módjában, vagy a velük való bánásmódban van valami súlyos hiba. Mert másképp az árulásnak és férfiatlanságnak ekkora tömegességét nem lehet megmagyarázni.

Az a szakszervezet az oka mindennek, ami hiba, baj és veszedelem történt. Ezt halljuk most már többnyire tanítóink ajkáról. A szakszervezet erőszakolt ki

minden rosszat s ők, a félénk báránycák, csak rémül-
tökben engedelmessé váltak. Hiszen igaz, a terror rettene-
tes volt, de azért nem szép és nem igaz mindent csak
ennek rovására írni. Elvégre a szakszervezet sem valami
külső hatalmasság volt, hanem magukból az érdekelt és
most panaszkodva védekező személyekből állott. Meg
azt sem mondjuk, hogy attól a néhány túlzótól, akik a
védekezés szerint kieroszakolták a határozatokat, nem
kellett volna megijedni. Igaz, sokan maguk sem tudják
miért, azonnal jajveszékének, hogy égszakadás, föld-
indulás, szaladj te is pajtás. Am ez csak gyöngeség.
De Melinda is azzal védekezik; hogy pokolbeli hőség ége
csontjaiban és Bánk nem tud megnyugodni; Ottó és
Melinda egyaránt örültenek.

Több református pap és különösen egy, névsze-
rint is megnevezett, tartozik még a boisevikiek közé
büntetlenül — ezt jelenti a rendőrségnek egy névtelen
feljelentés, melyen ez a misztikus aláírás van: *Az*
ébredő magyarok Bernolák-egyetemi köre. Bernolák pro-
fesszor, akit sokban különböző világnézete mellett is
méltán tisztelhetünk, megállapította, hogy ilyen, az ő
nevéreől nevezett egyetemi kör egyáltalán nincsen. Az
aláírás tehát kétségkívül apokrif. Aligha nem igaz van
a jeles professzor úrnak, hogy ez a névtelen írás olyan
forrásból ered, amelynek érdeme, hogy a keresztyén
egyházak s azok buzgó hívei között ellentétet szíson.
Hogy a református papoknak kellemetlenséget okoz, az
is öröm a névtelen hamisnak, — de hogy a rút vádas-
kodás gyanújával eket ver a reformátusok és katoliku-
sok közé, az meg épen megbecsülhetetlen eredmény.
Az ilyen utálatos fogásoknak ne üljenek fel se a rend-
őrök, se az alaptalanul durván megvádoltak.

A debreczeni iskolaszék nagy érdemű elnöke,
Szele György, ezt a tisztséget, melyet egy évtizedet
meghaladó időn át páratlan kötelességtudással és ki-
váló hozzáértéssel töltött be, semmiképp sem hajlandó
tovább viselni. Az a lelkesztársa, akit meg akarnak bízni,
egészségi állapotára hivatkozva kitér a bizalom elől. A
presbiterium szükségesnek látja, hogy ez a tisztség —
esetleg a fennálló szabályok megváltoztatásával is —
mindenesetre *erőskezű* emberrel töltsék be. Ezekhez
az eseményekhez nem fűzünk semmi megjegyzést. Ha
minden tehetségünket összeszednők sem irhatnánk a
debreczeni tanítók dolgáról olyan kemény szatírárt, mint
amilyen ezekből az eseményekből hangzik.

Demokratikus berendezést honosítottak meg né-
mileg az iskolában is. A bizalmi férfi rendszer amire
a paroxizmus tetőpontján szintén gondoltak, nem vált
ugyan be, hamarosan abba is maradt. De azt többen
most is gyakorolják, hogy az osztályjegyet a tanulók véle-
ményének meghallgatása után állapítják meg. Ez határozot-
tan kedves, kivált ha a tanár nemcsak megkérdezi, de el
is fogadja a tanulótársak többnyire igazságos ítéletét.
Ennél azonban sokkal messzebbmenő reformról is hal-
lottunk. Hogy tudnillik tanárbaicsik elmenvén más isko-
lába, s egy-egy osztályba látogatókúl ketten-hárman
bemenve, szíves szeretettel érdeklődnek a gyermekek
politikai és pedagógiai elvei felől. Például — második
osztályosok közt — hogy a királyságot tartják-e jobb-
nak, vagy a köztársaságot? Melyik tárgyat nem szeretik?
Miért nem szeretik a vallástant? És más eféléket. Ezek
az urak valóban annyira modern pedagógiának hívatott
képviselői, hogy a mi ódon iskolánkba csakugyan nem
illenek.

Antiszemita cégér alatt igyekeznek most némelyik
ember az igaz keresztyénség pátenst megnyerni. Olyan
embereket, akik a keresztyén tanítás erkölcsnemesítő s
általán emberjavító voltát következetesen vallotta, meg-
értjük, ha a keresztyénség hiányát az erkölcsnemesítő
hatás hiányával egynek vélik. De akik keresztyén voltu-
kat csak abban érezték, hogy körülmetélés helyett ke-
resztvízben részesültek, azoknál az antiszemitizmus nem
egyéb, mint a könnyen érvényesülni akarás eszköze. Pe-
dig nem a zsidóság az, ami ellen harcra kell állani,
hanem az a nemzetellenes, istentagadó, erkölcstelen,
ledér, érdekhajszó üzleti szellem, melyet sok zsidó
képvisel ugyan, de nem kevés keresztyén is.

Kár a zsidókat bántani, egyben másban tanul-
hatnánk tőlük. Ők ime együtt tartanak, védelmezik egy-
mást, sokszor még olyankor is, amikor maguk is belát-
hatják a védelem igaztalan voltát. Nem nézik azt, hogy
a védelemre szoruló más szektához tartozik, vagy épen
hogy más politikai irányt követ. Mi meg keresztyének,
ahány felekezet vagyunk, annyi táborra oszolva civódunk
egymással, sőt ugyanazon felekezet körében is gyakran
nézünk dühösen farkasszemet. Nem azt mondom én,
hogy a hünös embert akarjuk megmenteni azért, mert
keresztyén: sőt helyeslem, hogy mindenki kapja meg,
amit megérdemel, akármilyen vallású. De a szóbeszé-
deknek, pletykálkodásoknak, gyanúsításoknak, gáncsve-
téseknek békét lehetne hagyni.

Zoványi Jenő úrtól vettük ezt a levelet: „Igen
tisztelt főszerkesztő úr! Nem szokásom törődni az egy-
házi lapok cikkíróinak rólam nyilvánított véleményével,
mert úgy sem lehetnek rólam rosszabb véleménnyel,
mint amilyennel én vagyok rólok. Azonban ténybeli állí-
tásokkal szemben néha mégsem tartom fölöslegesnek
a konkrét igazság helyreállítását. Most épen a főszerkesz-
tésében megjelenő lap legközelebbi számában egy név-
telen, tehát minden felelősség alól kibuvó levélíró me-
részkedik olyan hazugságokra, amelyekkel szemben sajtó
bírószám oltalmát is kereshetném, de egy gyáva ember
helyett nem kívánok ártatlan embereket perbe idézni,
s ennél fogva csak ez úton jelentem ki a következőket:
1. Hazugság, hogy már három helyről kénytelen voltam
elmenni, mert egyáltalában sehonnan sem voltam kény-
telen eljőni. Annyira nem, hogy p. o. a Sárospatakról
eljövetelre még állami egyetemi tanári kinevezésem meg-
történte után is csak nagynehezen szántam volt rá ma-
gamat, miként ezt nem egy és nem két ember tudja.
2. Hazugság, hogy én bármikor is esküt vagy ígé-
retet tettem volna holmi „valláserkölcsei világrend“ vagy
valami ilyenféle képtelenség, és épen oly kevéssé az
alatta értett egyházi tanrendszer szolgálatára. A vallás
ellen és az erkölcsei világrend ellen pedig egész életem-
ben nem vétkeztem még annyit, mint egy névtelen
rágalmazó csak egyetlenegy alkalommal. Debreczen,
1919 június 22. *Dr. Zoványi Jenő.*“ Hadd álljon válto-
zatlan egészben ez a levél is itt.

Halottaink.

Idősb Görömböi Péter nagykállói lelkipásztor, a
középszabolcsi egyházmegye esperese, minden nemesért
nagy szeretettel buzgó lelkét június hó 18-án, 74 éves
korában visszaadta teremtőjének. A hiányos híradás és
nehéz közlekedési viszonyok között ez idő szerint rész-
letebben nem értesültünk a megboldogult elhalálózása
körülményeiről, de reméljük, hogy a vezető állásban évek

hosszú során át példaadóan működött férfiúról a vele közelebbi ismeretségben és barátságban álló egyházi írók kimerítő és az elhunyt alapos munkásságát kellőképpen méltató életrajzot fognak Lapunk számára küldeni. Addig is a nagy veszteség teljes tudatában a kegyelet hervadatlan babérkoszorúját helyezzük a nagyérdemű esperes és kiváló munkatársunk sírjára.

Lada Sándor debreczeni igazgató tanító, áldásos működésének 45., életének 70. évében június hó 30-án elhunyt. A megboldogult széles körben ismert nevű és fényes eredményekkel dicsekedő tanító volt, aki nagy odaadással és ernyedetlen buzgalommal vezette a reá bízott növendékeket az ismeretben és az Úrnak felelőmében. Temetése, általános részvét mellett, folyó hó 2-án volt.

Várady Lajos, a nádudvari református egyház évtizedeken át példás hűségű és kiválóan eredményes tanítója, életének 64. esztendejében folyó évi május hó 8-án, csendes szelid álom ölen jobblétre szenderült. Igazán rátermett nevelő, mintaszerű oktató, szép zenei érzékkel megáldott férfiú volt, akit munkásságáért és érdemeiért minden körben általánosan becsültek és méltányoltak. Elhunyt felett kesergő hű özvegyét és gyermekeit vigasztalja s nyugtassa meg az Úr, emléke felett pedig virrasszon az áldó kegyelet.

Benedek Károly alvinczi lelkipásztor, a gyulafehérvári egyházmegye esperese június hó 10-én elhunyt. A vezetése alatt álló traktusnak hű szolgája, a Bethlen-kollégium lelkétől ihletett férfiú volt, aki szeretettel és hittel munkált és épített az Úr dicsőségére.

Legyen áldott emlékezetök!

Különfelék.

A kollégiumi évváró folyó hó 23-án volt az érdeklődők igen nagy részvétele mellett. Az ekkor elhangzott imádságot és beszédeket Lapunk mult számában közöltük.

A kollégium gazdasági tanácsa június hó 18-án kollégiumi gazdának Vámos Mihályt, fűvészkerti kertésznek Szabó Lajost és kórházi ápolónak Rásó Jánost választotta meg. Pályázók mindegyik állásra nagy számmal voltak s a gazdasági tanács alapos megfontolás után döntött, amikor a gazdai állást szavazat töltéggel, a másik két állást egyhangulag töltötte be a megválasztottakkal.

Lelkészeiktatás. A fugyii gyülekezetbe június hó 22-én iktatták be az új lelkipásztort. Fülöp Ferenc volt hajduböszörményi segédlelkészt. Az ünnepélyes aktus a szokásos keretek között emelkedett hangulatban folyt le. Az ifjú pásztorra, aki egyike az ötéve hadbavonult 40 theológus diáknak, úgyszintén gyülekezetere Isten gazdag áldását kérjük.

Befejező tanítóképesítő vizsga. A debreczeni református tanítóképző intézetben június 26—28. napjain folytak le a befejező képesítő vizsgák. Az eredményt Dávidházy János esperes, vizsgáló bizottsági elnök 29-én d. e. fél 10 órakor hirdette ki a levizsgázott tanítójelölteknek. A 28 vizsgázó közül kettő 1 év, négy fél év múlva teendő vizsgára utasított. Az életbe kilépő tanítókhöz megható beszédet intézett Dávidházy János esperes, aki már 35 éve vezeti odaadó buzgalommal s az intézet iránt érzett mély szeretettel a vizsgákat. Az ő beszéde után dr. Veress István intézett az új tanítókhöz beszédet, rámutatva arra a nehéz feladatra, amely a jelen zilált társadalmi életben az új tanítókra vár. A szerencsétlen helyzet létrehozásában — úgymond —

sok helyen közreműködtek azok a tanítók is, akik nem voltak képesek felfogni, hogy a ketezer éves megpróbáltatást kiállott keresztyén egyházat, az ezer éves magyar nemzeti eszméket a becsületes lelkekből kitépni s maról holnapra megsemmisíteni nem lehet. Örömmel állapítja meg, hogy a most kibocsátott tanítójelöltek szívét nem sikerült a keresztyéntelen és nemzetietlen irányzatnak megrontani, becsületes érzelmökön minden gonosz törekvés megtört. Épen ezért a tiszta erkölcs és kellő képzettség birtokában levő ifjú tanítókat Isten áldásával bocsátja el az erkölcsi jellemképzés tövises, nehéz, de szép és nemes pályájára: Az új tanítók nevében Császi Elek mondott hálás köszönetet az intézet tanárainak s társai nevében azon ünnepélyes fogadalmat tette, hogy a bünt, amelyet sok tanító az egyház ellen elkövetett, ők jóvá tenni igyekeznek.

A tiszántúli református egyházkerület püspökétől.

2419—1919.

Pályázat

a Nagy József külföldi ösztöndíj-alap 1000 koronás kamatára.

Pályázhatnak gyakorló lelkészek, kik oly külföldi utazásra vállalkoznak, melyet a tudományos és tapasztalati műveltség előhaladása szükségessé tesz.

A kérvényhez melléklendők:

1. Érettségi bizonyítvány.
2. Index, végbizonyítvánnyal ellátva.
3. Modern nyelvek hallgatásáról szóló s az illető tanár részéről a vizsgázást is igazoló bizonyítvány.

Kérvények a püspöki irodába adhatók be folyó év július hó 31-ig.

Debreczen, 1919 július hó 1-én.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.

910/1918—19. Koll. ig. sz.

Pályázat

az Egri-Dobrai—Horváth-Kovács külföldi alapítvány kamatáért.

Az alapítvány kamata 1000 azaz egyezer korona.

Pályázhatnak a debreczeni főiskolában jogi tanulmányokat végzett és jogtanári pályára készülő ifjak, akik külföldi egyetemen akarják folytatni tanulmányaikat. Folyamodhatnak régibb évfolyamban végzett hallgatók is.

A külföldi ösztöndíjas tartozik leckeönyvét a megfelelő féléről láttamozva a kollégiumi igazgatónak felmutatni s aki ezt nem teszi, az ösztöndíjat köteles az alapnak visszatéríteni.

Pályázati kérvények a leckeönyv és végbizonyítvány melléklésével a kollégiumi igazgatóhoz 1919 július hó 31-ig adandók be.

Debreczen, 1919 július hó 1-én.

Dr. Lencz Géza,
koll. rektor.